Zimonyi Zita

# *A handabandázó hangyabanda*

**Fejezet a Vigasztalódás című kisregényből**

Ki tudja, miképpen jutott a hangyák külszolgálatra beosztott felderítő csapata Nagyhatalmú Gerzson gazda – erődítményként is helyt, mi több őrt álló – házába, tény, hogy a dolog megesett.

Nagyhatalmú meg át a ló túlsó oldalára, midőn a látvány feltárulásakor úgy érezte, hangyák futkosnak a hátán.

Habzott a szája a méregtől, de nem sokat habozott! Szóvá, majd cselekedetté tette haragját, és rögvest padlóra küldte az ott szimatoló betolakodókat.

Csak egynek sikerült szárnyas fivérei közül visszaröpülnie a bolyba, a pusztító erejű tisztogatás ellenszelében.

– Odavesztek mindannyian – jelentette a megmaradott egyke az élelmezési főbiztosnak.

– Emlékezzünk rájuk szorgalmunkhoz méltó munkával – válaszolta az, s már adta is a jelzéseket az úthálózatban haladó szállítóknak.

– Hangyahonáruló! – állt elé, s tette közzé, kopogásokkal nyomatékosítva a hártyásszárnyú honVÉTség vezérkari főnöke. – Nem szégyelled magad, meghunyászkodó?! Hogy tudsz úgy tenni, mintha legfőbb feladatunk a beszerzés lenne, miközben bosszút kell állnunk hősi halált halt felderítőinkért!

*– Értelmetlen az olyan kockázat, melynek nincs más értelme, csak az áldozat.*

Ekként felelt az élelmezési főbiztos.

– Mit hordasz itt – elemózsia helyett – össze, te kishitűség rovarba költözött formája? Több százezren esélyünk van egy ellen, és elégtételt tudunk venni bajtársaink életéért.

*Sok hangya az oroszlánt is megemészti.*

Készüljetek katonák! – rendelte el a mozgósítást a vezérkari főnök.

– Csakhogy ő nem oroszlán – hozakodott elő egy újabb ellenérvvel az élelmezési főbiztos. – Az állatok királyának nincs gyilkos pora, fuvallata, forró tüze és vize, s ki tudja, miféle kénköve, mint a föld urának, akivel össze akartok akaszkodni.

– Hangya kell a gátra, nem pipogya! – harsogta csatakiáltásként a felbőszült haragossági főfő. – A föld urának meg nincs hangyasava. Irány a harcmező!

A tömeg, mint tenger a Hold hívására, ide-oda hullámzott a hangadók között.

– Mit handabandázol itt, felfújt méregzsák?! – harsogta az élelmezési főbiztos. – Nincs benned egy hangyányi felelősség sem?! Hangzatos hazugságokkal vezeted félre, s hajtanád halálba a harcosokat? A nagy boly nemzeti tanácsa azért döntött a sereg létrehozása – és nem csekély többletgyűjtögetést követelő fenntartása – mellett, hogy megvédje közösségünket a hozzánk hasonló lények garázdálkodásaitól, és nem azért, hogy háborúskodjon az óriásokkal! Ez így volt, és így lesz az őshangyakor kezdetétől a bolyok világvégezetéig. Mit gondolsz, te elborult agyú katona, a föld királya széttárt karokkal hagyja majd, hogy fölmásszatok rá és ellepjétek, mint az ösvényeinken heverő tetemeket? Hangyába se vesz, és lesepri magáról a te szólamokkal felvértezett seregedet!

– Így igaz, így igaz! – helyeseltek kórusban a termelési felügyelők.

– Nem kell a megalkuvás! – kontráztak az őrszolgálat tagjai.

A feszültség egyre fokozódott az indulatoktól megbolygatott hangyabolyban.

– Hát épp ez a haditerv lényege – próbálta személyiségének köreit egyre nagyobb sugárban kiterjeszteni a döntéshozók felé a vezérkari főnök. – Akkor támadunk, amikor a sötétség ledönti Nagyhatalmú Gerzson gazdát, és úgy fekszik majd – a számunkra ismeretlen – alvás terhe alatt, mint az elhullottak.

– Hadüzenet nélkül, alattomosan, az éj leple alatt akarsz rátörni?! – kiáltották egyre többen, jelentős hadtestmozgások közepette. – Szégyen a hangyanemzetségre! Gyalázat! Katonához méltatlan!

– Méghogy hadüzenet nélkül?! – emelgette fenyegetően csápjait a haragossági főfő.

– Hát az mi volt, amit a Nagyhatalmú elkövetett ellenünk? Kell annál egyértelműbb csatába hívó cselekvés?

*Gyáva hangyanépnek nincs hazája!*

– Csakhogy nem ő jött közénk, hanem mi mentünk hozzá, ne feledd!

– Nem számít, ez csupán idő és alkalom kérdése. Egyszer arra eszmélünk, hogy földkupacainkat letapossa, vadászterületeinket letarolja, kolóniáink teljes lég- és hőszabályzó rendszerét tönkreteszi. Meg kell

mutatnunk, hogy nem félünk tőle, megvédjük kamrasorainkat és javainkat. Jó lesz, ha vigyáz, mert megüti a bokáját! Bátraké a szerencse! Százezred előre! Indulj! Irány a gazda térfele!

– Miről szónokolsz itt, te eszét vesztett vezér?! – kiáltott most már az élelmezési főbiztos helyettese is felbátorodva.

*A szerencse is csak arra a helyre szegődik, ahol a szerencsétlenség hiába erőlködik.*

Imigyen próbálta a hadoszlop élén haladó vezérkari főnök útját állni az élelmezési főbiztos, majd hozzátette:

*Hazugság, hogy legjobb védekezés a támadás!*

– Eredj innen, te anyámasszony katonája, aki a maga hangyaárnyékától is megijed, és átkozott legyél minden itthonmaradóval együtt! – fújtatott a hártyásszárnyú honVÉTség parancsnoka.

*– Aki pusztulást keres, megtalálja azt…*

Én megáldalak inkább minden elmenővel, hogy legalább egy maradjon közületek hírmondónak, örök tanulságul a jövendő nemzedék számára.

***

Nagyhatalmú Gerzson gazda egyszer csak arra lett figyelmes, hogy erődítményként is helyt, sőt őrt álló házába sötét rovarfolyam nyomakodik.

– Mi a fene?! Hogy került már megint ide ez a tömérdek hangya? Ilyenkor van a rajzás, s nincs a világnak erre más helye? – töprengett, s nem sokat habozott, csak a szája habzott, de nem, nem attól a méregtől, amelyet azonmód előkotort a sutból, és gondosan szétszórt, hanem a belülről gerjedő heves ingerektől.

El is távozott a rázúduló bűzös szerektől a másvilágra egytől-egyig az összes betolakodó, hírmondót sem hagyva maga után.